

KNY-18-
00675

Ha a' Nép jó Szíve Fejedelme fénye;

Ha a' Főnek dífze a' Tagok reménye;

Ha a' köz-jó mindég úgy mozdúlhat elé,

Hogy az vonattársék Fejedelme felé;

Ha minden Tag Fejét aképpen szereti,

Hogy egyenes Szívét soha sem tetti:

Úgy bóldog a' Haza, 's ki ezt tagadhattya,

Nézzé Országunkat, melly képét mutattya.

JÓSEF, ALEXANDRA! ímé meg-jelentünk,

Áll-örtzás ruhákban Elötökbe mentünk.

Sok Nemzethöl állunk; de egy az Országunk,

Egy a' Hazánk, 's egy a' fénylő Királyságunk.

Mindnyájan Királyunk aképpen tiszteljük,

Hogy igaz örömünk tsak Házában leljük.

Ki pedig Titeket nem tudna szeretni,

Annak igaz Virtust nyilván meg kén vetni.

Fogadjátok azért kegyesen tréfánkat,

'S ne nézzétek tsupán áll-ortzás ruhánkat;

Hanem tekintsétek érzékeny Szívünket,

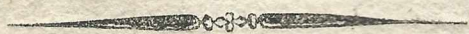
Kétszinséget üző egyenefségünket.

Mindnyájan kiáltjuk: Sokáig éllyetek!

Fényes poltzotokon örömmel légyetek.

Hogy maradékunk-is imádjon Titeket,

'S Virtustok kaptsoljon egybe Nemzeteket.

KNY-18-00675

